

Sygn. akt VI U 1982/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2017 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: M. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 1 czerwca 2016 r., znak:(...)

w sprawie: M. R.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej M. R. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2016 r. do dnia 31 marca 2018r.
- 2) stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił przyznania ubezpieczonej M. R. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, na podstawie przepisu art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 roku nr 153, poz. 1227)

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS ubezpieczona nie została uznana za niezdolną do pracy zarobkowej.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła ubezpieczona, która wniosła o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, iż aktualny stan jej zdrowia nie pozwala na podjęcie pracy zarobkowej.

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonej, organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczona M. R. ostatnio zatrudniona jako konsultant telefoniczny w dniu 24.03.2016 roku złożyła w pozwanym organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do renty. Ubezpieczona udokumentowała wymagany staż ubezpieczeniowy. Pozwany organ rentowy poddał ją badaniu przez lekarza orzecznika i komisję lekarską ZUS. Lekarz Orzecznik uznał ubezpieczoną za częściowo niezdolną do pracy do 30.04.2017 r. a Komisja Lekarska w wydanym w dniu 30.05.2016 r. orzeczeniu nie uznała ubezpieczonej za osobę niezdolną do wykonywania pracy zarobkowej.

okoliczności bezsporne

W celu zweryfikowania powyższych orzeczeń Sąd powołał biegłych lekarzy z dziedziny neurologii, ortopedii i medycyny pracy.

Biegli w wydanej opinii w dniu 1 marca 2017 roku rozpoznali u ubezpieczonej następujące schorzenia:

-Chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa z wielopoziomową dyskopatią szyjną i lędźwiową.

-Przewlekły zespół bólowy szyjno-barkowy i lędźwiowo-krzyżowy objawowy z okresami zaostrzeń i obecnymi objawami ubytkowymi.

-Różę w trakcie leczenia podudzia prawego.

Na podstawie przeprowadzonych badań sądowo-lekarskich i po analizie dokumentacji lekarskiej zawartej w aktach sprawy i ZUS oraz dostarczonej przez badaną biegli stwierdzili iż stan jej zdrowia upośledza sprawność organizmu w stopniu powo-dującym okresową częściową niezdolność do pracy.

Przyczyną jest schorzenie układu ruchu z istotnym deficytem neurologicznym W przebiegu choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa z wielopoziomową dyskopatią szyjną i lędźwiową występują częste zaostrzenia objawowych zespołów bólowych kręgosłupa, aktualnie w okresie kolejnego zaostrzenia z obecnymi objawami ubytkowymi w badaniu neurologicznym.

We wnioskach opinii biegli stwierdzili, że ubezpieczona jest okresowo częściowo niezdolna do pracy od daty wystawienia wniosku tj. od marca 2016r. na okres 2-ech lat do marca 2018r.

Przyczyną jest schorzenie układu ruchu z istotnym deficytem neurologicznym.

Biegli podzielili orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS. Nie zgadzili się z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS .

-dowód; opinia biegłego k. 27-28 akt sądowych

Po zapoznaniu się z wydaną przez biegłych opinią, pozwany organ rentowy wniósł do niej zastrzeżenia, w których wskazał, że pozwany nie podziela stanowiska biegłych o częściowej niezdolności do pracy. Podczas badania przez Komisję Lekarską stwierdzono zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa L-S. W badaniu przedmiotowym nie stwierdzono istotnych zaburzeń funkcjonalnych. Objawy rozciągowe z kończyn górnych i dolnych nieobecne. Siła i napięcie mięśniowe prawidłowe, odruchy skokowe obustronnie słabe, mocz i stolec badana kontrolowała. Wobec powyższego brak było podstaw do orzekania niezdolności do pracy.

Z opisu badania biegłych neurologa i ortopedy nie wynika takie nasilenie objawów, które skutkowałyby częściową niezdolnością do pracy. Nie stwierdzono bowiem istotnych objawów ubytkowych. Schorzenie kręgosłupa przebiega z okresami zaostrzeń i remisji, w okresie zaostrzeń może być leczone w ramach czasowej niezdolności do pracy.

Wobec powyższego pozwany wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłych lekarzy sądowych. W przypadku odmowy uwzględnienia przedmiotowego wniosku organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

W opinii uzupełniającej, wydanej w celu ustosunkowania się do zastrzeżeń pozwanego organu rentowego, biegli podtrzymali wcześniej wydane orzeczenie, nadto wskazali, iż nie zgadzają się z zastrzeżeniami pozwanego. Biegli podkreślili, że ubezpieczona wielokrotnie miała wykonane badanie MRI kręgosłupa L-S, w tym: w roku 2015 oraz kolejne w grudniu 2016r. i oczekiwała na badanie w 2017r. z powodu dalszego postępu zmian chorobowych.

W badaniu radiologicznym stwierdzono objawy stenozy kanału kręgowego w odcinku lędźwiowym, a zgłaszane dolegliwości w postaci zaburzeń w oddawaniu moczu, trudności z chodzeniem na dłuższy dystans oraz przewlekłe bóle z promieniowaniem do kończyn stan ten potwierdzają. Opisywane w badaniu wypukliny jąder miażdżystych mają raczej centralny charakter i z tego powodu może wynikać bardzo skąpy obraz w badaniu neurologicznym.

W opinii biegłych schorzenia występujące u orzekanej mają postępujący przebieg istotnie upośledzający jej zdolność do pracy

-dowód: opinia uzupełniająca k. 49 akt sądowych

Po zapoznaniu się z wydaną przez biegłych opinią uzupełniająca, pozwany organ rentowy nie zgłosił do niej dalszych zastrzeżeń.

Sąd uznał, że biegli w sposób wystarczający odnieśli się do zastrzeżeń organu rentowego a opinia w sposób wyczerpujący ocenia stan zdrowia ubezpieczonej, zbytecznym czyniąc dalsze postępowanie dowodowe.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 i 2 ustawy przytoczonej na wstępie – renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący, co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. Przy czym w myśl art. 12 wspomnianej wyżej ustawy – niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego w myśl art. 57 ust. 1 pkt.2 uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie między innymi pięć lat, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Pięcioletni okres winien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy, do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.(art. 58 ust. 1 i 2 w/w ustawy)

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych

kwalifikacji.(art.12 w/w ustawy) Oceniając stopień niezdolności do pracy należy, w myśl art. 13 wymienianej ustawy, uwzględnić stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W przedmiotowej sprawie, Sąd uwzględnił wydaną opinię przez biegłych i uznał ją za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonej w odniesieniu do jej możliwości zawodowych. Podkreślenia wymaga, że Lekarz Orzecznik uznał ubezpieczoną za częściowo niezdolną do pracy a organ rentowy po wydaniu opinii uzupełniającej nie zgłosił do niej dalszych zastrzeżeń.

Opinia biegłych została szczegółowo uzasadniona, a ponadto wnioski w niej zawarte nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności. Biegli są bowiem doświadczeniymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonej. Opinię wydali po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczoną. Stanowisko swoje fachowo, logicznie i wyczerpująco uzasadnili.

Zgodnie z treścią przepisu art. 100 w/w ustawy: prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, z zastrzeżeniem ust.2

2. Jeżeli ubezpieczony pobiera zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne lub wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy wypłacane na podstawie przepisów kodeksu pracy, prawo do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy lub renty szkoleniowej powstaje z dniem zaprzestania pobierania tego zasiłku, świadczenia lub wynagrodzenia.

W tej sytuacji Sąd, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym zwłaszcza opinię biegłego sądowych uznał, że odwołanie ubezpieczonej zasługuje na uwzględnienie i zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję przyznając ubezpieczonej prawo do świadczenia rentowego na okres wskazany w opinii biegłych.

W pkt 2 wyroku Sąd Okręgowy zgodnie z przepisem art. 118 1a ustawy emerytalno- rentowej FUS z urzędu orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Zdaniem Sądu Okręgowego, w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego, bowiem dowody zaprezentowane w trakcie postępowania sądowego nie były tożsame z dowodami, którymi dysponował pozwany organ rentowy w trakcie prowadzonego postępowania orzeczniczego. Oznacza to, że przyczyną, dla której ubezpieczona uzyskała prawo do żądanego świadczenia dopiero w następstwie postępowania sądowego były także dowody (w postaci aktualnego wyniku badania MR kręgosłupa z dnia 6.12.2016 r. potwierdzające stopień zaawansowania schorzenia), do których organ rentowy nie mógł się wcześniej ustosunkować, wobec czego wystąpiły podstawy do stwierdzenia braku odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

SSO Ewa Milczarek